

- FERCSIK ERZSÉBET–RAÁTZ JUDIT: *Hogy hívnak?* Korona, Bp. 1997.
- KÁLMÁN 1996. — KÁLMÁN BÉLA: *A nevek világa.* Csokonai, Debrecen.
- KIRÁLY LAJOS: Névtani ismeretek. In: A. JÁSZÓ ANNA (szerk.): *A magyar nyelv könyve.* Trezor kiadó, Bp. 1991.
- KOVALOVSZKY MIKLÓS: *Az író és a nevek.* In: *NyudÉrt.* 70. Akadémiai, Bp. 1970.
- KOVALOVSZKY 1934. — KOVALOVSZKY MIKLÓS: *Az irodalmi névadás.* MNyT, Bp.
- LADÓ JÁNOS: *Magyar utónévkönyv.* Akadémiai, Bp. 1971.
- TAMÁS 1997. — TAMÁS MENYHÉRT (szerk.): *Zeng a magosság.* In *memoriam Tamási Áron.* Nap, Bp.
- TAXNER-TÓTH 1973. — TAXNER-TÓTH ERNŐ: *Tamási Áron.* Gondolat, Bp.
- J. SOLTÉSZ 1979. — J. SOLTÉSZ KATALIN: *A tulajdonnév funkciója és jelentése.* Akadémiai, Bp.
- Z. SZALAI–ABLONCZY 1987–1988. — Z. SZALAI SÁNDOR–ABLONCZY LÁSZLÓ: *Tamási Áron színjátékai. I-II.* Szépirodalmi, Bp.
- Z. SZALAI 1991. — Z. SZALAI SÁNDOR: „Hit a harcban, remény a bajban.” *Szépirodalmi, Bp.*

SZOPOS ANDRÁS

**„Aki az igazi nevünkön nevez végre ...”
Krúdy Gyula írói névadása
a *Szindbád megtérése* című kötetben**

1. Krúdy névadásának irodalmáról

PERKÁTAI LÁSZLÓ (1938: 86–7) az első Krúdy-monográfiában megállapítja az íróról, hogy annak „legnagyobb alkotása a stílusa”. Ha ez a sarkított vélemény meg is kérdőjelezhető, az semmiképp sem vonható kétségbe, hogy Krúdy művészetében kitüntetett szerepe van a stílusnak (l. pl. KEMÉNY, 1991: 78). Ezt én is axiómának tekintem, és ennek alapján tartom meglepőnek az érdeklődésnek azt a csekély voltát, ami eddig Krúdy írói névadására vonatkozóan megmutatkozott. Pedig a stílus igen fontos összetevője a tulajdonnév, ezt például J. SOLTÉSZ KATALIN (1979: 129–172) fejtette ki alaposan.

HAJDÚ MIHÁLY (1992) alapvető bibliográfiája szerint csak két – igaz kitűnő – Krúdy névadásával foglalkozó dolgozat jelent meg hosszú évtizedek alatt: a KOVALOVSZKY MIKLÓSÉ (1956) és a J. SOLTÉSZ KATALINÉ (1989). A *Szindbád ifjúsága* kötet személyneveiről jómagam adtam közre egy kisebb közleményt a Névtani Értesítő 21. kötetében, ennek a munkának a folytatása az alábbi dolgozat.

Célom az, hogy a *Szindbád megtérése* teljes névanyagát feldolgozva főként stilisztikai érvényű megállapításokhoz jussak, és ezekkel árnyaltabbá, pontosabbá tegyem az író nyelvéről eddig mondottakat. Módszerem gyökeresen különböző a

KOVALOVSKY MIKLÓSÉTÓL (1956) és a J. SOLTÉSZ KATALINÉTÓL (1989). Ők megállapításaikhoz, kategóriáikhoz számos Krúdy-műből hozták az adott szempontjaiknak megfelelően kiválogatott példákat, én pedig vizsgálataimat egy műre korlátozom, ott viszont a teljes névanyagot kísérel meg számba venni, majd a névanyagot osztályozom és a funkcionális stilisztika elvei alapján minősítem, elemezem.

2. Személynevek

A legnagyobb számban a személynevek fordulnak elő, arányuk és változatoságuk miatt is ezeknek tulajdoníthatjuk a legfontosabb stilisztikai szerepet a nevek csoportjában.

Különösen feltűnő azoknak a személyneveknek a stílusértéke, amelyek hasonlatokban szerepelnek: „olyan hosszú haja volt, mint akár *Viktória* angol királynőnek” (63), „*Valériának* hívták, mint minden nőt, aki számítani akart valamit az életben” (64), „Szenvednem kellett, mint *Mária Magdolnának*” (67).³

Hasonlóképp nagy stílusértéke van a metaforikus neveknek: *Szindbád*, *Kecske*, *Bovaryné*, *Mária Magdolna*, *Stuart Mária*. Ezek közül a legfontosabb a *Szindbád*. A kötet utolsó novellájában meglepő fordulattal találkozunk: Krúdy alteregójának nevét odakölcsonzi, mintegy örökül hagyja fiának: „Viola igyekezett egyszerűen és mindenféle színészkedés nélkül elmondani azokat a szavakat, amelyek láthatólag a szívéből jöttek, de éppen ez a körülmény volt az, amely sávt-borsát megadta a marhapörköltnek, amelyet a két *Szindbád* meglehetősen jó étvágygal elfogyasztott” (207).

Krúdy alteregója azonban más néven is szerepel: így metsző öniróniával *Kandúr Gyulaként*, ez részben metaforikus, gondoljunk az író csavargó természetére, nőrajongására, másrészt névferdítésként is felfogható (Krúdy Gyula > *Kandúr Gyula*). Ezek mellett, esetleg ezek helyett a családi legendáriumra is utalni kell: „a »nemzeti betyárvezérként« emlegetett Kandúr” az író nagyapjának öccse, Klapka adjutánsa, a Világos után is gerillavezérként az osztrákok ellen harcoló Krúdy Kálmán volt (SZABÓ, 1970: 8–12).

Találkozunk körülírásos formával is: a *Nyírség fia*; az irodalomban különösen szokatlan saját néven történő önmelítéssel: a *nagyitalú Krúdy úr*. A saját név említése erősen szubjektív lírai alkat tükröződésének tekinthető J. SOLTÉSZ KATALIN (1979: 153) szerint, ő csak lírai költőktől hoz erre példát.

Előfordulnak metonimikus nevek is: „én vagyok a Júdás a játékon kívül is” < „a nagyheti passiójátékban én játszom a Júdás szerepét” (22), *Búcsú bácsi* azért kapja a nevét, mert rendszeresen vezeti a búcsúra menőket.

Több név környezet-, illetve korfelidéző, azaz evokatív funkciója miatt figyelemreméltó stíléma. *Lubomirszky*, *Valentin*: idegenes hangzásukkal a Felvidéket idézik; Krúdy kedvelt XIX. századát a következő nevek: *Erzsébet királyné*,

³ Az idézetek után a *Szindbád megtérése* 1925-ös kiadásának megfelelő lapszámait adom meg. A neveket az egyes csoportokon belül műbeli előfordulások sorrendjében tárgyalom.

Náray Iván, Mária Valéria, Kossuth, Petőfi, Deák Ferenc, Garibaldi, Bem apó. Bizonyos népeket asszociálunk ezekhez a nevekhez: *Grünstein*, *Klein Sári*, *Schwarz*; *Lukszics*. („Olyan szaga volt az egész konyhának, mint a szerb konyhának szokott lenni” [95].)

Abból a szempontból, hogy egy sajátos művészeti, irodalmi szemléletről, ízlésvilágról vallanak, egy csoportba tartozónak tekintem a következő valóságos neveket (írók, költők egyéb művészek nevei) és szereplőneveket: *Bovaryné* (ez egyúttal metaforikus név is!), *Dickens*, *Hamlet*, *Ofélia*, *Csokonai*, *Dorottya*, *Schubert*, *Petőfi* (l. fent is), *a Himfy költője*, *Shakespeare*.

Szerepet kapnak a keresztény hitvilághoz tartozó nevek is: *Szűz Mária*, *Gyümölcsoltó Boldogasszony*, *Júdás* (l. fent is), *Krisztus Urunk*, *G. M. B.* (= *Gáspár*, *Menyhért*, *Boldizsár*), *Mária Magdolna*. Ezeknek a neveknek a viszonylag nagy száma (vö. a *Szindbád ifjúsága* névanyagával: PETHŐ 1999) szoros összefüggésben van a címben kifejezett életfordulattal: *Szindbád megtérése*. Így a címnek mint a szöveg globális kohézióját biztosító tényezőnek és a (kötet)szöveg egészének az értelmezésében különösen fontos szerepe van ennek a névcsoportnak.

Viszont jóval kevesebb a „szabolcsi név” (vö. PETHŐ 1999: 302), mint az első Szindbád-kötetben: én hármát találtam. *Jeney* közismert fényképész volt Krúdy idejében Nyíregyházán, *Fitkonideszné* bábaasszony, ő segítette világra Krúdyt is (KATONA 1971: 33); *Stuart Mária* neve ugyan metaforikus név, de itt is említeni kell: Krúdy nagyapjának második felesége volt „a cselédsorból felemelkedett szőke, fehér bőrű gazdasszony, aki vörös forradalmi sapkában kontyán könnyökölt ki azoknak a házaknak az ablakaiból, ahol a »gróf« élete folyamán lakott. »Stuart Máriának« mondta a családi gyöngédség” Krúdy nagyatyjának „ezt a szégyét” (SZABÓ 1970: 9).

Kontrasztnévnek tekinthető a *Pálma*: „bármilyen nemesen hangzik is ez a név: olyan szenvedélyes asszonyság volt, hogyha megmérgeztették, harapott” (138), és a *Vénusz*, mert ezt „egy kalendáriumi képecske módjára fakuló” (190) egyszerű fogadósné viseli.

Valószínűtlen, stilizált név egy kivétellel nem fordul elő, pedig sok Krúdy-regényben gyakori ez a névtípus (vö. J. SOLTÉSZ 1989: 453), csak a *Szerenádi Szerafin* ilyen. Ráadásul *Szerafin* nem nő, mint neve alapján Szindbád fia is gondolja, hanem férfi.

Szindbád nőközpontú világának, nőikkel való bensőséges viszonyának kifejezője az, hogy a nőalakok nagy része csak keresztnéven említetik: *Magdaléna*, *Magda*, *Marika*, *Valéria*, *Mária Magdolna*, *Terka*, *Cézarina*, *Irma*, *Rea*, *Malvin*, *Rozi*, *Pálma*, *Bella*, *Johanna*, *Vénusz*, *Orsolya*, *Viola*. Ritka a teljes név, és a keresztnévek itt is becézettek: *Itt Jucika*, *Klein Sári*, *Dalondai Boriska*. Nemcsak a korabeli névdivat tükröződése figyelemre méltó itt, hanem az is, hogy a különböző társadalmi rétegekhez kötődő nevek evokatív erejű stílémaként funkcionálnak. *Marika* például egy egyszerű képfestő felesége, *Terka* falusi gazdasszony, egy „tyúkász özvegye” (91), *Rozi* meg – természetesen – szolgáló. Az egyik budai úrnőt viszont „Valériának hívták, mint minden nőt, aki számítani akart valamit az életben, amikor Mária Valéria volt Ferenc József kedvenc leánya” (64). *Valéria*

„olyan előkelő volt, mint egy királyi kézirat. Erzsébet királyné korabeli uszályos ruhában és ugyancsak ama királyné által divatba hozott frufrus frizurával, valamint fekete strucctollas legyezővel fogadta Szindbádnak és fiának látogatását” (61). *Reát* az öt nem ismerő pincér is „nagyságos asszonynak” (99) szólítja, az asszony pedig egykori bűnei közt ezt is említi: „hencegtem, mert hercegnőnek adtam ki magamat, (...) kevély és fölényes voltam” (100). *Bella és Dalondai Boriska* úrihölgyek, hasonló: vadgalamszürke színű ruhájában mindkettő „olyan előkelő megjelenésű volt, mint egy régi hercegnő” (170).

3. Helynevek

A helynevek három nagyobb csoportja Krúdy életének három korszakát, három élményrétegét idézi fel. Az első csoportba tartozó helynevek a nyíregyházi évekhez, illetve a családdhoz, a másodikba tartozók a podolini diákoskodáshoz, a harmadikba tartozók pedig a leghosszabb, a budapesti időszakhoz kötődnek.

A „nyíregyházi kötődésű” helynevek: *Nyíregyháza*, *Sóstófürdő* (Nyíregyháza része), *Morgó temető* (a város legnagyobb temetője); ehhez a csoporthoz sorolható a tájegység megnevezése is, színekdochéként ugyanis a városra utal a *Nyírség*.

Szorosan kapcsolódnak ehhez a névcsoporthoz azok a helynevek, amelyek bár nem közvetlenül Nyíregyházát, de a Nyíregyházán élő Krúdy családot: annak korábbi vagy későbbi lakóhelyeit, életútjának egy állomását idézik fel. *Várpalota*: Krúdy nagyanyja, Radics Mária várpalotai volt, a *Balaton-parti Őr* (fiktív név): itt a két vonatkozás – a közvetlen utalás Nyíregyházára és a közvetett, amely az író által a szülővárosban szerzett élményréteg műbe emelésével történik – együtt jelenik meg, ugyanis Őr szabolcs-szatmári község, Nyíregyházától nem messze, körülbelül 40 km-re, a Balaton-part pedig nagyjából az a vidék (legalábbis Nyíregyházáról nézve), ahonnan Radics Mária származott. Még érdekesebb, hogy abban a novellában (*A balatoni sellő*), amelyben ez a különös összekeveréssel létrehozott helynév szerepel, két nagyanyjának: az igazinak, Radics Máriának és a mostohának, „*Stuart Máriának*”, akit az író nagyapja „kilencvenhárom esztendő korában vett el feleségül” (144), az alakja eggyé lesz. Ennek az azonosításnak az eszköze, jelzője éppen az az írói eljárás, amely Őrt a Balaton mellé helyezi. Szintén legidősebb Krúdy Gyula alakját idézi *Komárom*. Az unoka legendáiban a vakmerő nagyapa a vár 1849-es ostroma idején egyszer mint a sáncokon menyecskéket táncoltató gavallér (SZABÓ 1970: 10), máskor meg mint a veszélyt a puskaporos hordón való pipázással gúnyoló hadfi (*Szindbád megtérése*: 145) tűnik fel. *Tapolca*, *Badacsony*, *Bakony*: ugyancsak Radics Mária szülőföldjét idézi.

Itt említhetők még mint alföldi helynevek – hiszen a „nyíregyházasiság-tudat” egyúttal „alföldiség-tudat” is – a *Tiszafüred*, *Debrecen* nevek.

A f e l v i d é k i táj, hangulat sok Krúdy-mű alaprétegéhez tartozik. Ez itt a következő helynevekben jelentkezik: *Vág folyó*, *Tátra*, *P.*, „*az egykori lengyel határszélen*”(13), *Poprád folyó*, *Lengyel-nyereg*, *Selmec*, *Kárpátok*.

Budapest részeinek, utcáinak nevei nagy számban fordulnak elő, és így vallanak Krúdy kötődéseiről: *Terézváros*: „Szent Terézről volt kereszttelve a városrész” (25), *Pest, Buda, Fehérvári út, Nefelejcs ucca, Tabán, Zugló, a Vár (Budavára, Várhegy), Kamaraerdő, Bátyasétány, Józsefváros, Andrássy út, Soroksári út, József körút*.

Idesorolom még a főváros környékét idéző településneveket: *Besnyő, Gödöllő, Vác, Soroksár*.

A fenti három csoportba tartozó helynevek túlnyomó többségben vannak, az ezekbe be nem sorolható helynevek a következők: *Miskolc, Bécs, Velence, Vöslau, Graz, Almás* (Dunaalmás), *Duna* (nem Budapestnél!) *Magyarország, Szentföld, Európa, Mallorca, Minorca, Svájc és Zürich*.

4. Egyéb nevek

Ezen az összefoglaló csoporton belül először az épületneveket, azon belül is a vendégfogadó- és szállodaneveket veszem sorra, mert ezek a leggyakoribbak, és – főleg számuknál fogva – utalnak Krúdy életszemléletére, -stílusára (vö. Erotika és gasztronómia Krúdy képeiben, in: KEMÉNY 1993: 166–182). *Arany Bárány, Elefánt vendégfogadók, Pástétom „című mulatóhely”, Kúria szálloda, a Fehér Sashoz, a Régi Fejedelemhez címzett vendégfogadók, a Régi Borkereskedőhöz* nevű kocsmá, *Ecetfához* vendéglő, *Korona* fogadó (Miskolc). Egyéb épületnevek: *Nagyopera, Honvédmenház*, ennek egy időben Krúdy nagyapja volt a parancsnoka (SZABÓ 1970: 11), *Esterházy-kastély, Roykó-patika* (Tiszafüreden).

Több cím is előfordul: *Vasárnapi Újság, Borászati Lapok; Rip van Winkle* (színdarab); *Egyetemes Regénytár, A bolygó zsidó* (regény), *Himfy* (Kisfaludy Sándor műve), fiktív cím a *Szerelem lexikona*, ez Szindbád műve.

Egyszer említi Krúdy a *Lánchidat, gróf Széchényi szobrát, a Vexir-képet*. Márkanév: a *Beregszászi zongora, a Havanna szivar*.

Egy platánt a *Magyarok fájának* neveznek egy felvidéki fürdőhelyen, „mert a magyarok gyülekeztek alatta” (204).

5. Életem, Csillagom, Virágos Akácfa (A becézőnevek egy típusáról)

A neveket a hagyományos szófajtani, és névtani felosztás szerint rendeztem csoportokba, ill. tárgyaltam:

- személynevek
- földrajzi nevek
- egyéb: épületnevek, címek stb.

Itt azonban még szeretnék kitérni egy olyan kérdésre, amelyet – tudomásom szerint – a szakirodalom eddig nem tárgyalt.

Munkám során a kisebb elméleti jellegű problémák mellett egy nagyobb okozott igazán fejtörést: meddig mehetek el a tulajdonnév fogalmának kitágításában? Ezen belül igazából két típusról kellett döntenem, az egyikbe ilyenféle becézőnevek tartoznak: *Csillagom, Orvosságom, Töltött Káposztám(!), Virágos Akácfa* stb. A másik kérdés (vö. J. SOLTÉSZ, 1979: 109) a helynevek -i képzős származé-

kainak a tárgyalását illeti, ezeket a franciák tulajdonnévnek tekintik, az azonos funkciójú *-er* képzős helyneveket a németek is főnévnek tartják (*der Kölner Dom*). Ezzel ellentétben – tudva ugyan, hogy más szempontokból támadhatóan – a magyar grammatikai hagyománynak megfelelően elhagytam az *egri, veszprémi* stb. mellékneveket az elemzésemből, és csupán itt utalok ezekre.

Az első típusba tartozó becéző neveket⁴ azonban a tulajdonneveknek tekintem. A *becéző* név fogalmának használatában HAJDÚ MIHÁLY (1994: 21) követem: „számtalan szülő becézgeti gyermekét Életkémnek, Lelkecskémnek (sic, nagy kezdőbetűkkel! – P. J.), s régen, amikor még hivatalos nevek nem voltak, megmaradhattak ezek a *becéző* nevek (sic) fölnőtt korban is”.

HAJDÚ MIHÁLY idézett alapvető összefoglalásában a személyneveket négy csoportba sorolja: kereszt-, *bece-*, család- és ragadványnevek. Ebbe a felsorolásba viszont nem illeszti be az *Életkém, Csillagom, Virágos Akác-fám* típusú neveket. Hol van ezek helye a négyes rendszerben? A kereszt- és családnéveket eleve kizárhatjuk. A ragadványnevek sem jöhetnek szóba, hiszen MINT HAJDÚ MIHÁLY (1994: 43) írja, „ezeknek a keletkezéséhez mindig valamilyen közösség kell”. Az itt tárgyalt nevek viszont egyáltalán nem közösségi használatúak, sőt éppen ellenkezőleg: két ember legbensőségesebb kapcsolatának a szülöttei és kifejezői, a névhasználó pedig egy személy.

A *beceneveknek* (*becézőneveknek*) idézett művében HAJDÚ MIHÁLY (1994: 27–30, vö. J. SOLTÉSZ 1979: 59) egy szűkebb értelmezését is megadja: „a keresztneveknek azokat a formáit, amelyeket a teljes (eredeti) névalak megváltoztatásával, egyes részeinek elhagyásával, vagy hozzátoldásával (képzőkkel) alakítunk, *becéző* neveknek (sic) vagy *beceneveknek* nevezzük”. Ezt a meghatározást azonban ki lehet bővíteni, a *Csillagom, Életem* típusú neveket is *becézőneveknek* kell egy következetes fogalomhasználati rendszerben neveznünk (ahogy HAJDÚ MIHÁLY is teszi, vö. fent), bár ezek nem keresztnévi eredetűek. Ezek alapján a *becézőnevek* két csoportjáról beszélhetünk: a keresztnévi és a *nem keresztnévi* eredetűekről.

A *Csillagom, Virágos Akác-fám*-féle *becézőnevek* többnyire Krúdy nyelvteremtő fantáziájának eredetiségéről, gazdagságáról vallanak: *Csillagom, Orvosságom, Töltött Káposztám, Virágos Akác-fám, Utolsó Szerelem*. Ez utóbbi név viselőjének keresztneve – mint később megtudjuk – *Bella*, a többiek csak az említett néven szerepelnek. Ilyenféle *becézőneveket* Szindbád is kap szeretett hölgyeitől: „A ködmönös nő viszont Szindbádot megadással és szerelemmel, mint egy virágzó akác-fához illik »*Nyírség fiának*« mondta” (127).

Egy névnek egészen más konnotatív jelentése lehet két ember intim kapcsolatában, mint általában: „Az asszony bosszúságában a piros papucsával Szindbád felé vágott, és kimondta igazi nevét, amint magában nevezni szokta:

– Maga Vén Korhely!!

⁴ A *becéző* név és *becézőnév* fogalmak viszonyáról l. HAJDÚ 1974: 41.

Kimondta, és erre megkönnyebbülni látszott. De abbahagyta Szindbád is a sértő hahotázást, és angyali mosolygás terült el az arcán: úgy simult az asszony lábához, mint egy vadszőlőtöke a ház falához” (137).

6. Összegzés

6.1. „Krúdy névadása, névhasználata (...) stílusának egy-fajta keresztmetszete (J. SOLTÉSZ 1989: 464), így szükséges a stilisztika egyéb megállapításaival szembesíteni a névtani vizsgálat eredményeit.

KEMÉNY GÁBOR (1991: 35), Krúdy nyelvi képeit vizsgálva azt állapította meg, hogy „a húszas évek első felében bizonyos fokú »lehiggadás«, sőt klasszicizálódás tapasztalható Krúdy stílusában”. A nevek vizsgálatával ez alátámasztható: a nevek minden típusában többségben vannak a valóságos és valóságyszerű nevek, valóságértelen, stilizált csupán egy van, a *Szerenádi Szerafin*. A nyelvi játék és fantázia a nevek körében főleg a becézőnevek egy sajátos típusában jelentkezik.

6.2. A műalkotásba beemelt élményrétegek három csoportja – különösen a helynevek vizsgálatával – élesen kirajzolódik.

6.3. Maga Krúdy is különös fontosságot tulajdonított a neveknek: „Hát lássa, én éppen azért jöttem ebbe a városba (...) Már régen elveszítettem a jó étvágyamat az élethez, az ételhez, az álomhoz: gondoltam magamban, hogy kell valahol keresni valakit, aki visszaadja a hitemet a déli harangszóba, aki megtanít arra, hogy miért kell örvendezni annak, mikor az első lámpavilág feltűnik a városban (...) Aki az igazi nevünkön nevez végre (...)” (137–38).

Krúdy – minden bizonnyal – ismerte az „igazi neveket”: a Krúdy-kutatók jövőbeni feladata ezek alapos feltárása, értelmezése.

Irodalom

- HAJDÚ 1974. — HAJDÚ MIHÁLY: Magyar becézőnevek (1770–1970). Akadémiai, Bp.
HAJDÚ 1992. — HAJDÚ MIHÁLY: Az írói névadás magyar bibliográfiája. Helikon. 536–50.
HAJDÚ 1994. — HAJDÚ MIHÁLY: Magyar tulajdonnevek. Nemzeti Tankönyvkiadó, Bp.
KATONA 1971. — KATONA BÉLA: Krúdy Gyula pályakezdése. Akadémiai, Bp.
KEMÉNY 1991. — KEMÉNY GÁBOR: Szindbád nyomában. MTA Nyelvtudományi Intézete, Bp.
KOVALOVSKY 1956. — KOVALOVSKY MIKLÓS: Krúdy Gyula és a nevek. In: BÁRCZI GÉZA–BENKŐ LORÁND (szerk.): Pais-émlékkönyv. Akadémiai, Bp. 526–533.
MIKESY 1959. — MIKESY SÁNDOR: Írói névadás – irodalmi névadás. MNy. 110–12.
PETHŐ 1999. — PETHŐ JÓZSEF: Krúdy Gyula személynévadása első Szindbád-kötetében. Névtani Értesítő. 21. 299–304.
PERKÁTAI 1938. — PERKÁTAI LÁSZLÓ: Krúdy Gyula. Délmagyarország, Szeged.
J. SOLTÉSZ 1979. — J. SOLTÉSZ KATALIN: A tulajdonnév funkciója és jelentése. Akadémiai, Bp.
J. SOLTÉSZ 1989. — J. SOLTÉSZ KATALIN: Krúdy Gyula névadása. Nyr. 452–64.
SZABÓ 1970. — SZABÓ EDE: Krúdy Gyula. Szépirodalmi, Bp.

PETHŐ JÓZSEF